

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apodixes, Sive Demonstrationes Tres Horrendarvm Blasphemiarvm Ecclesiae A Calvino Reformatae, Circa tres primos Symboli Catholici Articulos

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphaliae, 1608

Capvt XII. De Corollarijs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35415

neri. Simlerus in præfat. lib. de æterno Filio Dei, vt sit rectè viuendi exemplum, aut vt paulò maiora cum Melanthonè canamus, Phil. in locis com. Hallæ Anno 1539. fol. 8. in Christo non totum, sed aliquid esse diuinæ naturæ substantialiter.

CAPVT XII.

De Corollarijs.

Infurgit aduersus hæc corollaria totis viribus Prædicans, Iesuitas lædorijs, fannis, mendacijs, calumnijs adeo cumulatè onerans, vt cum aliàs alios Sathanas atque aduersarios & improbos calumniatores vicerit, tum hic non mediocri progressu superârît etiam seipsum. Expostulat contra infernalis Cerberi latratus, hoc est, voces Iesuitarum (sic enim & adhuc acerbius loquitur) de iniuria innocenti Caluino irrogata, & simul expostulationi miscet Sathanica conuitia: tractat & retractat caluinianorum erga Christum, nomenq; Iesu reuerentiam mentiens aduersus solem meridianû, & querelas pariter apud Deum hominesque de innocentia caluinistica deponens. Sed stultè hæc omnia: ex præmissis iã antè demonstratis necessario corollaria isthæc cōsequuntur. Notû est ex vero nil nisi verû in legitima syllogismi forma deduci. At verissima sunt quæ ex caluino hæctenus probauimus. Sed furda aure præteruehamur diras caluino-

Caluinist
edunt mi-
racula fu-
gantq; dæ-
monia.

Lutherus
dæmonem
eiecturus
eiecitur.

prædicantias, & miracula caluinistarum mirrissima (res noua voce noua indiget) audiamus. Cum §. 73. impudenter admodum (contrarium enim ostendi verum esse facile intelliget, quisquis Thyraei de dæmoniacis & locis infestis, Delrij disquisitiones Magicas & aſnuas è Iaponia, China, & Indijs inſpexerit) negasset ad nomen Iesus vtillos vnquam diabolos è corporibus obſefforum exactos; subiicit: *contra in Ecclesiis nostris (Deo laus) exempla non deſunt, qui per piam & crebram ipsius Domini Iesu inuocationem, cum veris etiam ieiunijs cõiunctam, &c. tandem à dæmonijs sunt liberati.* Quid ais, ó Prædicans? vlli vnquam energumeni vestri Caluangelij virtute sunt liberati? vos Sathanam in Beelzebub eiecistis? res inaudita & incredibilis: amabo quo id anno, mense ac die factum? quo Imperatore ac Pontifice? num ad Calendas Græcas, vel idus Nullodecembres Latinas? quis huius prodigij testis? quis Historiographus portentorum horum conscius? an malè soporata anus id secundum quietem vidit, visumq; testis oculata retulit tibi? dignum patella operculum, dignum caluinistica fide testimonium. Dictamen quis locus, vbi ostentum eiusmodi editum? An VVittenbergæ in Saxonia factum? At ibi Lutherus primus noui Euangelij Apostolus non diabolus è puella Misnensi, sed diabolus Lutherus è Sacristia VVittenbergenſi (ostio securi à M. Frederico Staphy-

phylo diffracto) trementem fœdeq; (sit venia verbo) caligas commaculantem expulit. Rem narrat, qui interfuit, Staphylus in respõsione cõtra Smidelin. An Geneuzæ in Sabaudia? verũ **Calvinus** etiam ibi Calvinus reformati verbi post Lutherum Euangelista, miserè contusus, cæsus, **ab obsesso** morsus & tantum non discerptus est à Vignero (serui nomen est) obsesso per diabolos. **malè contunditur.** Historiam pertexit Bolsecus in historia de vita Bezæ. An denique vel Gelæ in Brabantia, vel Amstelrodami in Hollandia id accidit? Sed nullum ibi memoratur inuocatum Iesu nomen à Calvinistis. Excesserunt quidem è demoniacis hominibus hospites infernales, quò tempore animam egit strenuus eorum Archistrategus Martinus Lutherus, sed excessus ille tantisper duravit, dum ad infernas sedes læto cum furiarum triumpho miseram perducerent (Bredenbachius lib. 7. collat. c. 39.) animam. Excesserunt etiam anno 1566. quando imagines Christi templaq; Calviniani in Belgio euerterunt, sed nec ille excessus fuit diuturnior, quam fuerit ipsa iconomachia, diabolis caluinistarum conatus firmantibus dirigentibusq;. Lindanus lib. 1. de fugandis idolis cap. 14. Quis igitur locus in quo prodita hæc tua miracula prædicans? dic aliquid, ne nimis crassè mentitus videaris. Dic vel in vrbe Qin-fai apud Tartaros 24. milliaria Germanica complectente, vel Mechæ in Arabia, vbi Ma-

hometis pēdulum in aëre sepulchrum à Tur-
cis inuisitur, vel apud Sciopodas in Africa soli
auertendo pedem obijcientes, vel inter Ble-
myas homines capitibus carentes, oculumq;
in pectore habentes vnum, vel denique apud
occidētalis Indię Anthropophagos: hæc si di-
xeris, suspiciet stupidum vulgus admiranda
caluiniana; stupebunt docti ad prædicāticam
mentiendi proteruiam, ridebuntq; memorari
loca, vbi ne pedem quidē adhuc caluiniseque
posuerint; idque facilè intelligent, omnia illa
mira caluinistica gesta re ipsa in vtopia. Alio-
qui Lutherus in colloquijs agens de expulsio-
ne diaboli Tom. I. Francof. ad Mœnum excu-
so fol. 118. *Nos Euangelici, ait, nō debemus neq; pos-
sumus demonia eijcere certis caremonijs & verbis, si-
cut olim Prophetæ, Christus & Apostoli.* Nec discre-
pat in præfat. Inst. ad regem Gallix calvinus
(credo piscator ictus iam semel à Sathana sapi-
ens) vbi multis in mirabiliarios detonat dicēs:
*eos, qui miracula (à caluinisequis) postulant, im-
probè facere.* Tu tamen interim edic mi prædi-
cans, vbi demonia ista cum tuis exegisti? quod
hominis nomen, è quo hostē humani generis
exturbasti? qui testes? quæ, qualia, quam diu-
turna ista tua ieiunia ad hanc rem necessaria?
quam crebra ista tua Domini Iesu inuocatio
fuit? non superstitionem, non battologiam ti-
muisti in crebra repetitione, qui accusas Ca-
tholicos de salutationis Angelicæ in Rosario
iteratione? Nimis luculenter mētitus es etiam
hac

Euangelici
nō eijciunt
dæmones.

hac vice mi caluinoprædicās. Sed nihilo subtilior tectiorq; est, q̄ §. 74. colligis, cōtradiçtio in verbis corollarij tertij. Vis enim duo hæc: Familianos in Anglia, Libertinos in Gallia, Seruetianos in Pannonia & Transyluania dici in thesi caluinigenas, & ibidē insinuari eosdē oppugnari à caluino & caluinicolis, duo inquam hæc, esse pugnantia, ideoq; iusto Dei iudicio excæcatos, sp̄rituq; vertiginis Iesuitas videri percussos, qui citârint caluinisequas cōtra caluinigenas. Sed ipsemet es excæcatissimus. citant Caluinū contra Libertinos, citât alios, ad quid? vt Libertinos cum Familianis & Trinitarijs doceant negare Christum. Quicquâmne in eo à vero dissentaneum? nōne id loquuntur libri tuorū Sacramentariorum ad posteritatem transmissi? Non id inficior, inquires: quid igitur culpas? quod dicâtur caluinigenæ, in quos scripsit Calvinus. Ignosce, nō videris assequi, quæ sit vis vocis caluinigena.

Nō eos caluinisequas & sectatores caluini diximus, sed caluinigenas, hoc est, progenitam deductamq; à Caluino sobolem. Putasne veronouū esse, vt pater in Filium transfugâ ferrum calamūmue stringat? vt fratres armentur in se inuicem, & grassentur? non David in Absolonem? nō Romulus in Remum? nō Lutherus in primogenitū suum Carolstadium? nō eiusdē cōfessionis Augustanę fratres rigidi in molles? nō Calvinopapistæ Angli in Puritanos totis viri-

Prædicans
nescit quid
sit Caluini-
gena.

Trinitarij
geniti ex
Caluino
in Europa.

Lutheri
Absolones
Sacramen-
tarij.

Neuserus
Caluinige-
na Maho-
metizat.

Familiani
& Liberti-
ni ex do-
ctrina Cal-
uini vtrou-
q; pdierunt.

viribus hætenus insurrexerunt? Longè sapi-
entius Lutherus Sacramentarium hominem
agnoscit Lutherigenam cum scribit in Epi-
stola ad Haufmannum anno 26. Tom. 3. Ien.
fol. 192. *Et cur non Georgij Ducis mendacia calum-
niasq; patiar, qui profeminatos à me liberos meos Ab-
solones perferre cogor, omnium vehementissimè in me
pugnantes? Sacramentiperdas (caluinistas) intelli-
go, præ quibus Papistas pro mansuetis & discretis ho-
minibus habeo. Adeo Sathan per istos in me insurgit.
Si nescis ventose Prædicans, disce ab auo tuo
Islebiensi Lutherigenas dici tuos Sacramen-
tarios, in quos tamen nemo Luthero acerbius
vnquam totis libris inuectus sit. Esto igitur,
scripserit in Familianos Calvinus, non hoc of-
ficit nobis, efficitue, vt non sint ideo Caluini-
genæ. Recordare te disp. 1. §. 103. de Adamo
Neusero vltro concessisse è Caluini eum gre-
mio & schola ad Mahometum transfugisse; i-
dem probatum est ad eum locum de alijs. Ip-
se agnoscis nidum Caluinismi Angliam ple-
nam Familianis; Galliam caluinistarum altri-
cem refertam Libertinis; considera an non
vtriq; ex caluinistis pdierint, & in supra me-
morata doctrina caluini de Deo authore pec-
cati, de prædestinatione, & alijs sint fundati.
Pergis post hæc §. 76. ad Melanthonis patro-
cinium, & licet eum non legeris, mendacij ta-
men arguis Iesuitas. At cuius? *quod in thesi verba
ista (in Christo non totum) diuersis typis à sequen-
tibus**

tibus excuderint, atq; iccirco haud obscure fateantur, apud Philippum ea non esse. Planè ita factum oportuit. Apud Melanthonem non inueniuntur. Hoc igitur ipsum, dum te iudice fatentur, verum ipsi profitentur, tu vero eos mentiri splendide mentiris. Melanthonis de Christo verba sunt in editione citata fol. 8. pag. 2. cum haud dubiè sit natura filius, necesse est in eo aliquid esse naturæ diuinæ substantialiter. Et fol. 10. pag. 2. Necesse esse in Christo aliquam esse, naturam diuinam, per quam omnia sint condita. Et fol. 11. cum tenebimus Christum Dei Filium natura esse, facile poterit defendi, quod in Christo sit quædam natura diuina. Si Grammaticus iste Philippus totam in Christo voluit esse naturam diuinam, quid dicit aliquam, vel aliquid ei inesse? nonne aliquis, est quasi alius quis, & ex pluribus diuersisq; vnum vaga designat significatione? Ad Grammaticos, & si vis ipsum Philippum, in sua Grammatica, omnium hanc esse sententiam intelliges, quod *aliquis* vim habeat pluralem, quamuis dicatur numero singulari. Quid igitur est Christum habere naturam aliquam diuinam, nisi è pluribus naturis diuinis eum obtinere vnicam? Ad Trinitarios, ad Caluigenas & hostes Christi cum illis tuis tuorumque ter impijs locutionibus. Nemo sanæ mentis Christianus sic vnquam ineptijt & blasphemauit. Quod autem circa vocem (aliquid)

Iesuitas
mentiri
mentitur
apertè prædicans.

Melanthoni in Christo non est tota natura diuina.

quid) philosophari conaris de essentialibus
Dei idiomatibus, id planè est in lente vnguen-
tum & ficulnum auxilium. Aliquid naturæ
diuinæ, idem Melanthoni est, quod aliqua vel
quædam natura diuina. Sed plus satis de ca-
uillationibus, contradictionibus, menda-
cijs, blasphemijs prædicanticis.
ad 3. art. iam porro ab-
eamus.

